

vkladní listinu a svoliti, by její pohledávka byla knihovně zajištěna na nemovitostech žalované v pořadí poznamenaného úvěru. Nemůže se tedy žalobkyně nijak dovolávat ustanovení § 59 knih. zák. o poznámce hypotekární žaloby, která předpokládá pohledávku již zástavně zajištěnou na nemovitosti.

Čís. 7117.

Předpisy §§ 39, 295 ex. ř., pokud přiznávají poddlužníku právo navrhnouti zrušení exekuce, nebyly dotčeny ustanovením § 5 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.; význam druhé věty tohoto § jest pouze ten, že dlužník jest oprávněn navrhnouti zrušení exekuce vedené podle téhož zákona i po uplynutí rekursní lhůty, což však platí jen o exekucích povolených před vydáním tohoto zákona, pokud jsou s jeho předpisy v rozporu.

Drahotní přídavky k pensijní základně nepodléhají exekuci (§ 3 (1) zák. z 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 1. června 1927, R II 177/27.)

Návrh poddlužníka, zemské úřadovny všeobecného pensijního ústavu, by byla zastavena exekuce vedená manželkou dlužníkovou na dvě třetiny jeho výslužného, soud prvního stádu zamítl, rekursní soud exekuci zastavil. Důvody: Podle výměru poddlužníka ze dne 10. března 1923 má povinný roční invalidní důchod 1.343 Kč 25 h, k čemuž přistupuje připojištěním další důchod ročních 315 Kč, kromě toho má dlužník drahotní přírvek ročně 4.029 Kč 60 h, který však podle tvrzení poddlužníka ve smyslu § 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. nelze připočísti k pensijním požitkům, takže roční důchod nedosahuje 2.000 Kč ročně. Poddlužníkův návrh na zastavení exekuce byl zamítnut, protože prý poddlužník není k návrhu oprávněn, nýbrž jen dlužník a protože je exekuce na celý důchod přípustná. Názor tento není však správným. Podle § 295 ex. ř. a § 39 ex. ř. může poddlužník navrhnouti zastavení nepřipustné exekuce a je rovněž souhlasiti s názorem poddlužníka, že drahotní přídavky k pensijní základně nepodléhají vůbec exekuci podle § 3 cit. zák., takže exekuce jest podle § 39 čís. 2 ex. ř. nepřipustnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nelze přisvědčiti názoru stěžovatelčinu, že předpisy § 295 a § 39 ex. ř., pokud přiznávají poddlužníku právo učiniti návrh na zrušení exekuce, byly ustanovením § 5 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. zrušeny. V tomto paragrafu je sice stanoveno, že exekuce proti ustanovením §§ 1 až 3 onoho zákona má býti k dlužníkovu návrhu zrušena, tím však neměly a nemohly býti zrušeny všeobecné předpisy exe-

kučního řádu o zrušení exekuce, najmě předpis § 39 ex. ř., aniž předpis § 295 ex. ř., pokud tyto poskytují poddlužníkům právo uplatňovati nezákonnost vedení exekuce. Význam druhé věty § 5 onoho zákona jest pouze ten, že dlužník jest oprávněn navrhnouti zrušení exekuce podle téhož zákona vedené i po uplynutí lhůty rekursní, což platí však jen ve příčině exekucí před vydáním tohoto zákona povolených, pokud jsou s jeho předpisy v rozporu (rozh. n. s. č. 2560). Stěžovatelka napadá dále neprávem názor rekursního soudu, že v tomto případě drahotní přídavky k pensijní základně nepodléhají vůbec exekuci. Názor tento má právní základ v § 3 (1) zákona čís. 314/20. Odvolává-li se stěžovatelka na druhý odstavec toho paragrafu, podle něhož na drahotní přídavky, poskytnuté dlužníku vzhledem na děti nebo jiné členy rodiny, lze vésti exekuci pro pohledávku zákonitého výživného, příslušející osobě, o niž jde, neobmezeně, činí tak bez úspěchu, jednak proto, že se ve svém návrhu na povolení exekuce o drahotních přídavných vůbec nezmínila, ačkoli bylo její povinností, by důchody, na něž exekuci vede, přesně označila (§ 54 čís. 3 ex. ř.) a doličila, že a pokud jde o drahotní přídavky, poskytnuté dlužníku vzhledem na ni, jednak proto, že pozdější její tvrzení, že tu jde o drahotní přídavky tohoto druhu, není ničím prokázáno. Rekursní soud nepochybil, vzav za základ svého rozhodnutí výměry poddlužníkem předložené, neboť listiny tyto jako úřední doklady podávají spolehlivý důkaz o okolnostech v nich obsažených a stěžovatelka protidůkazů, jež by správnost těchto okolností mohly vyvrátiti, ani nenabídla.

Čís. 7118.

Zamítl-li procesní soud první stolice žalobu pro tentokráte a odsoudil žalobce k náhradě útrat, žalovaný napotom žalobce uspokojil, jest žalobce oprávněn napadati výrok prvního soudu o útratách pouze rekusem, nikoliv odvoláním.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo z tohoto důvodu odvolání odmítnuto, jest rekurs přípustným.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, R II 191/27.)

První soud zamítl žalobu pro ten čas a odsoudil žalobkyni k náhradě útrat sporu. Po té uspokojil žalovaný nárok žalobkyně, načež tato podala do rozsudku odvolání s odvolacím návrhem (vysvětleným při ústním jednání odvolacím) na změnu rozsudku prvního soudu jen ve výroku o útratách a odůvodnila to tím, že žalobní žádost ve věci stala se bezpředmětnou, že však bylo nutno podati odvolání, protože rozhodnutí o útratách závisí na rozhodnutí ve věci samé. Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřípustný opravný prostředek, protože rozhodnutí o útratách mohlo býti napadeno jen rekusem (§ 55 c. ř. s.). Do tohoto usnesení podala žalobkyně dovolací rekurs, správně rekurs.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.